

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 17.05.1968, sp. zn. 4 Cz 37/68, ECLI:CZ:NS:1968:4.CZ.37.1968.1

Číslo: 73/1968

Právní věta: Okolnost, že si každý z rozvedených manželů ponechal po rozvodu manželstva některé věci z společného majetku (hoci v přibližně rovnakej hodnotě), neodôvodňuje ešte bez ďalšieho záver, že medzi nimi bola uzavretá dohoda o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictva.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 17.05.1968

Spisová značka: 4 Cz 37/68

Číslo rozhodnutí: 73

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Bezpodílové spoluvlastnictví manželů

Předpisy: 40/1964 Sb. § 149
§ 150

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 73/1968 sb. rozh.

Okolnost, že si každý z rozvedených manželů ponechal po rozvodu manželstva některé věci z společného majetku (hoci v přibližně rovnakej hodnotě), neodôvodňuje ešte bez ďalšieho záver, že medzi nimi bola uzavretá dohoda o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictva.

(Rozhodnutie Najvyššieho súdu zo 17. 5. 1968, [4 Cz 37/68](#).)

Navrhovateľ sa domáhal, aby súd vykonal vypořádanie bezpodílového spoluvlastnictva ohľadne hnutelného majetku, ktorý účastníci nadobudli za trvania ich manželstva (rozvedeného rozsudkom Okresného súdu v Leviciach z 18. 10. 1966); okrem toho žiadal určenie povinnosti odporkyne vydať mu niektoré predmety, o ktorých tvrdil, že sú jeho výlučným osobným vlastníctvom.

Okresný súd v Leviciach zamietol rozsudkom zo 16. 5. 1967 návrh navrhovateľa s tým, že považuje bezpodielové spoluvlastníctvo účastníkov konania za vypořádané v zmysle § 149 ods. 2, § 150 o. z. Vychádzal z toho, že hodnota vecí, ktoré z spoločného majetku zostali navrhovateľovi, sa približne rovná hodnote vecí, ktoré si pri svojom odchode z spoločnej domácnosti odniesla odporkyňa; nevykonala ďalšie dokazovanie, keďže predpokladal, že by to nevedlo k preukázaniu toho, že by

odporkyňa mala navrhovateľovi niečo vracať na vyrovnanie jeho nároku.

Najvyšší súd rozhodol o sťažnosti pre porušenie zákona podanej predsedom Najvyššieho súdu, že rozhodnutím okresného súdu bol porušený zákon a toto rozhodnutie zrušil.

Z odôvodnenia:

Ak zanikne bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, vykoná sa jeho vyporiadanie podľa zásad § 150 o. z. (§ 149 ods. 1 o. z.). Ak dôjde k vyporiadaniu dohodou, sú manželia povinní vydať si na požiadanie písomné potvrdenie o tom, ako sa vyporiadali (§ 149 ods. 2 o. z.); ak sa nevykoná vyporiadanie dohodou, vykoná ho na návrh niektorého z manželov súd (§ 149 ods. 3 o. z.).

V zmysle citovaných zákonných ustanovení mohol súd zamietnuť návrh navrhovateľa na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva len vtedy, ak by bolo v konaní bezpečne preukázané, že medzi účastníkmi ako bývalými manželmi došlo po zániku bezpodielového spoluvlastníctva k platnej dohode o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva, a to ohľadne ich všetkého spoločného majetku. Pritom bolo treba, pravda, prihliadať súčasne i na to, že návrh navrhovateľa na začatie konania obsahoval i návrh na vydanie vecí údajne jemu patriacich, čo by s vyporiadaním bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov nesúviselo. Pri zamietnutí návrhu navrhovateľa bez rozlíšenia uplatnených nárokov (čo nie je zrejmé ani z odôvodnenia rozhodnutia) nie je z obsahu rozsudku jasné, či bolo rozhodnuté o celej prejednávanej veci.

K rozhodnutiu o oboch uvedených otázkach si súd nezjednal dostatok podkladov; najmä nebolo postačujúcim spôsobom zisťované, či medzi účastníkmi skutočne došlo k zhodným prejavom vôle, smerujúcim k dohode o vyporiadaní ich bezpodielového spoluvlastníctva. Pritom uzavretie tejto dohody – i keď k nej môže dôjsť aj na základe konkludentného prejavu vôle – nemohlo byť bez ďalšieho zhladávané len v tom, že po rozvode manželstva si každý z účastníkov ponechal niektoré veci zo spoločného majetku.

Pokiaľ by dohoda o vyporiadaní nebol bezpečne preukázaná, bolo by treba zaoberať sa zisteniami o tom, čo obaja účastníci nadobudli za trvania manželstva a čo bolo ich osobným majetkom, prípadne, čo každý z nich vynaložil na spoločný majetok alebo čo zo spoločného majetku bolo vynaložené na jeho ostatný majetok, a či obaja účastníci nemali spoločné záväzky voči iným osobám; len na podklade týchto zistení a zadovážení si podkladov pre doloženie hľadísk pre vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva (v zmysle § 150 o. z.) malo potom byť toto vyporiadanie vykonané, ak sa tak nestalo dohodou účastníkov.

Súd prvého stupňa pochybil, keď sa spokojil len nepostačujúcim spôsobom doloženou úvahou o tom, že obaja účastníci si ponechali veci v približnej hodnote a že teda konanie o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva by nemalo význam. Svojím postupom v konaní ako i rozhodnutím vo veci porušil zákon v ustanoveniach § 6, 120 ods. 1, § 132, 152 ods. 2 a § 153 ods. 1 o. s. p. v súvislosti s ustanoveniami § 149, 150 o. z.